

Krzyczę:

Boże święty! Nie rób ze mnie posągu!
Jak chorągwią wiej mną, wietrze boży!
Wschód i zachód niechaj się otworzy,
Niechaj stanę w wszechświatowym przeciągu!

Ja nie pragnę być aere perennius,
Gardzę mocą niewzruszoną spiżu,
Ani nie chcę, by mnie w wieczność przeniósł
Mit w postaci rozpiętej na krzyżu!

Ale chcę, by mnie życie podarło,
Potargało piorunem wichury,
Niechaj wpija we mnie kły, pazury
I drapieźnie mnie chwyta za gardło.

Niech odejdę poszarpany, krzyczący,
Że o miliard lat zawcześniej ginę,
I niech tłucze mnie w ostatnią godzinę
Wiatr mój wierny, z żalu skowyczący!

My - L u d z i e

My jesteśmy ludzie pokrwawieni,
Bo ostre ognie wydzieramy z przestrzeni.

My wcieramy się lubieżnie w żywot!
O, dni mięsiste! Ty okrągłe tworzywo!

Twardość jest w nabrzmiąłych żyłach.
Cwałujemy na dniach, jak na młodych kobyłach.

Świat gryziemy w ustach, jak czereśnie,
Jak dwadzieścia wiśni jednocześnie.

Ciała, ciecżą i miazgą napęczniałe,
Wystawiamy pod żądła wspaniałe.

I nabici tym soczystym mięszem
Szalejemy od złotych ukąszeń.

Juljan Tuwim